

Dr Gary Meadors, 1 Koryntian, wykład 9, List Pawła do Koryntian 1:1-9

© 2024 Gary Meadors i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Meadors w swoim nauczaniu na temat Księgi 1 Koryntian. To wykład 9, Wprowadzenie listowne Pawła do 1 Koryntian 1:1-9.

Ostatnim razem, kiedy byliśmy razem, przyjrzeliliśmy się strukturze Księgi 1 Koryntian i zobaczyliśmy, że kiedy patrzymy na fragmenty takie jak 1:11, 5:1 i 7:1, są trzy główne sekcje w tym, co nazywamy główną częścią księgi. A potem zobaczyliśmy, że w 7:1 do 16 Paweł wskazuje na organizację tego, ponieważ odpowiada na pytania i kwestie, o których pisali Koryntianie, mówiąc im teraz o tym lub teraz o tamtym, i zaznacza szereg ważnych kwestii i pytań.

Dzisiaj zaczniemy właściwy tekst Księgi 1 Koryntian. I powinniście mieć przed sobą notatnik numer 6. Będzie to około stron 50 do 52, tylko trzy strony na to.

A jeśli z jakiegoś powodu nie ma paginacji, wszystkie twoje strony są paginowane, ale ta na mojej została pominięta. Prawdopodobnie zostanie poprawiona, kiedy ją otrzymasz. Po prostu napisz 50, 51 i 52 na tych stronach, żebyś mógł je śledzić. Dobrze, powinieneś mieć otwartą Biblię i mieć ją przy sobie.

Jeśli studiujesz jakiś z greckiego tekstu, przydałoby się mieć go również. Chcę porozmawiać z tobą o liście z Nowego Testamentu, który zaczynam na stronie 50. Księga 1 Koryntian, podobnie jak wszystkie pisma Pawła, jest przedmiotem debaty, czy Paweł napisał List do Hebrajczyków.

To byłby jeden wyjątek, gdyby, być może, to zrobił. To nie byłoby w formie listu. Ale Paweł napisał je jako listy.

Nawet Rzymianie mają gatunek listu, chociaż sposób, w jaki Rzymianie są zorganizowani, jest nieco inny niż typowy list, szczególnie pod względem głównej części listu i logiki, którą przedstawia tam Paweł. Teraz, w liście Nowego Testamentu, nazywamy je listami w naszej Biblii. Termin list jest zwykle określany jako list, gdy mówimy o Nowym Testamencie.

To raczej tradycja w sposobie, w jaki tłumaczymy pewne słowo. Właściwie list nie jest tłumaczeniem. To jest to, co nazywamy transkrypcją greckiego słowa epistole .

Bierzesz litery greckiego słowa i litery angielskiego słowa i łączysz je razem, otrzymujesz epistle dla epistole , co jest właściwym słowem. Ale jeśli przetłumaczysz epistole , otrzymasz słowo letter. Z tym mamy do czynienia.

To z pewnością długie listy. Niektórzy mogliby argumentować, że chociaż Paweł używa grecko-rzymskiej formy listu, odbiega od tego, co znajdujemy w naszych źródłach powierzchniowych z tego okresu. Wiele, wiele listów było dość krótkich, jak pokażę ci za chwilę.

Teraz zauważ, że w akapicie 2, drugim zdaniu, Nowy Testament konsekwentnie używa terminu epistole, i podałem ci jego transkrypcję w angielskich listach, aby odnieść się do takiej pisemnej korespondencji. Podałem kilka tekstów. Nie będę przeprowadzał ćwiczeń biblijnych na tych taśmach.

Możesz je sprawdzić, ale w Dziejach Apostolskich, w Liście do Rzymian, 1 Liście do Koryntian, 2 Liście do Koryntian, Kolosan, 1 Liście do Tesaloniczan, 2 Liście do Tesaloniczan, a nawet w 2 Liście Piotra, mamy ten termin używany i jest to konsekwentnie idea listu. I jak już wspomnieliśmy, jest to przetłumaczony list, ale jest to transliterowany list, i to jest słowo, które w pewien sposób utknęło w naszych tradycjach chrześcijańskich. Według starożytnych standardów większość listów Nowego Testamentu należy do tego gatunku listów.

Używaliśmy tego słowa wcześniej, ale pozwólcie, że przypomnę, że słowo gatunek, GENRE, jest na stronie. Słowo gatunek ma związek z rodzajem literatury. Poezja jest gatunkiem poetyckim. Oznacza to, że ta forma jest rodzajem literatury.

Przysłowia są gatunkiem. Są rodzajem literatury. Narracja jest gatunkiem. List jest gatunkiem. Apokaliptyczny jest gatunkiem. Ewangelia jest gatunkiem.

Więc w Biblii jest wiele gatunków, wiele rodzajów literatury. Teraz literatura oznacza gatunek, a gatunek listu jest bardzo ważny, aby zrozumieć, co ten list oznacza. Gatunek ma związek z listami w kontekście tego, co nazywamy literaturą okazjonalną.

List jest pisany do ludzi przez pisarza. Dzielą się oni zbiorem informacji. Ludzie, którzy otrzymują list, znają ten zbiór.

Osoba, która pisze list, zna ten basen. Historycznie tak to się działo, a potem dochodzimy do tych listów 2000 lat później i nie dzielimy basenu. Mamy swój basen, a niebezpieczeństwo polega na tym, że możemy wziąć ich słowa i wrzucić je do naszego basenu, a następnie, kontynuując analogię, sprawić, że popłyną tak, jak my to widzimy, podczas gdy naszym głównym kontekstem jest widzieć to tak, jak oni to widzieli.

Dlatego, gdy patrzymy na list, pamiętamy, że jest on spowodowany czymś. Dlatego nazywamy to okazjonalną literaturą i zdajemy sobie sprawę, że gdy czytamy jeden z tych listów, czytamy jeden koniec telefonu. Użyłem tej ilustracji nieco wcześniej, że mieliśmy jednostronną rozmowę telefoniczną.

Mamy połowę. Druga połowa jest na drugim końcu linii. Teraz, nie druga połowa pod względem kompletności literatury, którą mamy przed sobą.

Mamy pełne zdania. Mamy akapity, a te akapity dają znaczenie, a jednocześnie dają znaczenie w kontekście, w którym zostały pierwotnie napisane. W rezultacie musimy zrozumieć coś na temat drugiego końca telefonu.

Co się działo? Jaki był sposób ich myślenia? Jak Paweł próbował zmienić sposób ich myślenia? Aby znaleźć niuanse w tekście, który mamy przed sobą. Teraz, jako listy, według starożytnych standardów, listy te miały pewną formę. Możesz sprawdzić, jak zasugerowałem tutaj, w słowniku, Interpreter's Dictionary of the Bible.

Jeśli masz Anchor Bible Dictionary, możesz wyszukać letter i tam go znaleźć. Możesz wyszukać epistle, a prawdopodobnie znajdzie się tam odsyłacz do obu. Forma listu w pierwszym wieku zawierała pewne cechy.

Na środku strony 50 rozłożyłem je dla ciebie. Listy w starożytnym świecie miały wstęp. Czasami możemy to nazwać pozdrowieniem.

To coś więcej niż powitanie; to wstęp. Zawiera powitanie. Wstęp zawierałby identyfikację nadawcy, adresata lub adresatów.

Jakieś oświadczenie powitalne. Zazwyczaj jest życzenie dobrego zdrowia dla adresata. Albo, jak znajdujemy w listach Nowego Testamentu, oświadczenie dziękczynne o nich.

Więc jest coś o odbiorcach i jest coś o autorze, co jest zawarte w przepisie, powitaniu, wstępie. Następnie, po tym, a to jest stosunkowo krótkie w większości przypadków, kilka wersów, mamy to, co jest znane jako główna część listu. Główna część będzie zawierać treść i informacje, które autor zamierza przekazać.

Niech będzie krótki, jak 2 Jana lub 3 Jana, które nie są nawet podzielone na rozdziały, ponieważ są tak krótkie. Księga Judy i Księga Filemona to listy. W rezultacie mają wstęp, pozdrowienie; mają tekst lub treść główną.

A Corinthians to ogromna główna część i jest długa. Więc to nie rozmiar decyduje o jej naturze, ale jej umiejscowienie. I tak tekst 1 Corinthians jest w środku. To jest treść listu.

Następnie masz konkluzję lub zamknięcie. W zakończeniach listów masz pozdrowienia. Zazwyczaj są to pozdrowienia dla innych osób, do których autor nie zwracał się bezpośrednio w liście. To kopalnie złota, które pomagają nam zrozumieć część kontekstu historycznego.

Niektóre z tych zakończeń są dość długie i wymieniają wiele osób. Często, gdy czytasz Biblię, a ja czytam Biblię, docieramy do tego i mówimy, cóż, nie wiem, kim są ci ludzie, więc naprawdę zrozumiałem istotę tego listu, więc po prostu nie spędzę tam dużo czasu. Są trochę zaniedbywani.

Ale jest ogromna ilość informacji w zakresie imion, kto co robi i jakie działania ta społeczność przedstawia, oprócz pokazania nam osobistej strony pisarza. Mamy więc pozdrowienia, mamy życzenia raz jeszcze, ostatnie pozdrowienia lub zdania modlitwy.

Czasami jest datowanie. Większość starożytnych listów, świeckich listów, kończyła się datą. Czy nie chcielibyśmy, aby apostołowie poszli za tym aspektem gatunku listu i umieścili datę na końcu każdego z tych listów?

Chociaż jesteśmy przekonani, że zrekonstruowaliśmy daty większości listów stosunkowo dokładnie, czyż nie byłoby miło, gdyby po prostu poszli dalej i zastosowali ten format w pełnym zakresie i dołączyli datę dla nas? Masz więc wstęp, tekst lub treść listu i masz zakończenie. Teraz, na stronie 50 dałem ci przykład świeckiego listu, który jest stosunkowo współczesny czasom Nowego Testamentu.

Więc możesz zobaczyć, jak wyglądałby list, który ktoś by napisał. Serapion do swoich braci Ptolemeusza i Apolloniusza. Pozdrowienia.

Jeśli czujesz się dobrze, byłoby wspaniale. Ja sam czuję się dobrze. Dobra oszczędność warunków, prawda? Zawarłem umowę z córką Paris i zamierzam poślubić ją w Missouri w tym miesiącu.

Proszę, wyślij mi pół etosu oleju lub pół chóru oleju. Napisałem do ciebie, żeby dać ci znać. Żegnaj.

Rok 28. Miesiąc 21 lub dzień 21. Następnie nadchodzi miesiąc, a potem dzień.

A potem mówi, ma namysł. Przyjdź na dzień ślubu. Apolloniuszu.

W rezultacie mamy bardzo krótki list. Znaleźliśmy wiele tego typu korespondencji. To tylko jeden przykład zaczerpnięty od Doty'ego, który ma tom starożytnych listów.

Teraz zwróć uwagę na kilka rzeczy w tym liście. Przede wszystkim, identyfikuje on autora listu jako Serapiona. Píše on do swoich braci.

Moje założenie w tym przypadku jest takie, że to są prawdziwi bracia, nie jak Biblia, gdzie pisze się do współwyznawców. Ale to świecki list.

Więc to jest pisanie do tych dwóch braci, Ptolemeusza i Apolloniusza. A potem jest słowo pozdrowienia. Podkreśl słowo pozdrowienia.

Pozdrowienie było częścią formy listu. I o tym opowiem, kiedy za chwilę będziemy mówić o listach. A potem mówi, że jeśli masz się dobrze, byłoby wspaniale.

Mam się dobrze. Cóż, jest to życzenie dobrego samopoczucia. Życzę, aby dobroć była częścią odbiorcy listu.

Następnie mamy główną część listu. Zawarłem umowę. I to trwa jakiś czas.

Piszę do Ciebie, żebyś wiedzieć. Potem mamy zakończenie. Żegnaj.

Z datą. Myśl na marginesie. Przyjdź na dzień ślubu.

A potem mamy też imię Apolloniusza. Teraz, więc termin powitanie jest używany w tym liście, a mamy tylko kilka miejsc w Nowym Testamencie, gdzie otrzymujemy dokładnie to samo, co jest rodzajem pozdrowienia. Teraz, powitanie pochodzi od greckiego słowa kairein .

Zauważysz to w dolnym akapicie. To standardowe greckie powitanie. Mamy trzy takie w Nowym Testamencie.

W Dziejach Apostolskich 15 i 23, gdzie listy są pisane tam i z powrotem, używają kairein jako swojego terminu. Jakub 1:1 jest reprezentacją niektórych z najstarszych okresów w naszym Nowym Testamencie. Nadal spotykają się w synagogach, na przykład.

Nie ma ich w kościołach domowych. I używa terminu pozdrowienia. Jest zgodny ze standardowym grecko-rzymskim formatem listu.

Paweł nie używa kairein . Nigdy go nie używa. On schrystianizuje swoje listy.

Jak Paweł pisze list? Cóż, jak możemy zobaczyć w 1 Koryntian tutaj, w 1.1, jak również we wszystkich listach, będziemy mieli coś w tym stylu. Łaska i pokój są kairein w formie Pawła tutaj. To jest powitanie.

Schrystianizował, ale nawet więcej niż to, jak ci wspomnę. Czasami to łaska, miłosierdzie i pokój. Niezbyt często.

Łaska i pokój dominują. I myślę, że zobaczymy powód tego, gdy wyjaśnię trochę więcej na temat tego wprowadzenia. Więc łaska i pokój.

kairein , eirein , słowo Irene oznaczające imię kobiety, oznacza pokój. Eirein , łaska i pokój. Obecnie Stary Testament i listy żydowskie spoza Starego Testamentu często używają słowa pokój zamiast słowa kairein .

Na przykład w rozdziale 4 Księgi Ezdrasza po prostu przeczytam z NRSV dla odmiany. W rozdziale 4 Księgi Ezdrasza mamy okazję do tego. W wersecie 17 Księgi Ezdrasza 4. Król wysłał odpowiedź do Rahuma , królewskiego namiestnika, i Szimszego , pisarza, i reszty ich towarzyszy, którzy mieszkali w Samarii i w reszcie prowincji za rzeką.

Za rzeką to fascynująca fraza. Nie zajmujemy się Starym Testamentem, ale to coś, co możesz sprawdzić i zobaczyć, co to znaczy. Teraz zauważ, co mamy w NRSV, słowo „pozdrowienie”.

Teraz Ezra używa tego samego formatu. Można zobaczyć, że te listy są starożytne. Było powszechne używanie takiego słowa, gdy pisało się do kogoś.

Jest jeszcze jeden przykład w 5:7 w Ezdraszu. Dariuszowi, królowi, cały pokój, niech będzie znany królowi. Więc ten list, zamiast powiedzieć powitanie, co byłoby może trochę zbyt oswojone, używa słowa takiego jak pokój, a to byłoby szalom.

Byłoby to życzenie, ale byłoby to również powitanie. Więc nie ma tylko jednego sposobu, aby to zrobić. W tych listach dzieje się kilka rzeczy.

Ponadto, gdybyśmy mieli spojrzeć na inną księgę, która nie jest częścią kanonu Starego Testamentu, ani Nowego Testamentu, to jest to księga 2 Machabejska. Dlatego mam dzisiaj NRSV. Zazwyczaj używam NIV, ponieważ jest to po prostu wygodne i otwiera się nieco łatwiej.

Ale powodem, dla którego mam RSV, jest to, że RSV dostarcza ci kilku ksiąg międzytestamentalnych od Starego do Nowego Testamentu. I są one bardzo przydatne. To się nazywa Literatura żydowska Drugiej Świątyni.

To jest literatura, która powstała w III i II wieku p.n.e., a następnie w I wieku. Ale tak naprawdę są cztery Machabejskie. Tutaj dostajesz tylko dwie.

RSV daje ci tylko małą część tej literatury. Istnieją w rzeczywistości tomy, dwa tomy, literatury apokryfów i pseudoepigrafów Starego Testamentu. Jest nawet tom o apokryfach i pseudoepigrafach Nowego Testamentu.

Więc jest wiele literatury poza kanoniczną Biblią. Teraz RSV uwzględnia ją tutaj ze względów historycznych, ponieważ jest to naprawdę dobra rzecz. W rzeczywistości kościół ją cenił i nawet zachował w Septuagincie i kilku innych miejscach, ponieważ pracowali ze Starym Testamentem w języku greckim.

Teraz posłuchajcie 2 Machabejskiej 1:1. Żydzi w Jerozolimie i ci w Judei do ich żydowskich krewnych w Egipcie. Teraz jest ciekawie. Palestyna, Egipt, Mezopotamia.

No więc, dokąd poszli ludzie? Ponieważ w Palestynie trudno było żyć. Nie była to ziemia żyzna. Było tam tak wiele skał.

I były tylko pewne pory roku, kiedy można było karmić swoje stada. Miały one tendencję do migracji w szczególności do Egiptu. Niektóre schodziły i wracały.

Widzimy to w patriarchalnej rodzinie w Starym Testamencie. A potem byli tacy, którzy zostali faktycznie wzięci do niewoli aż do Mezopotamii. Do ich żydowskich krewnych w Egipcie, pozdrowienia i prawdziwy pokój.

Więc tutaj, i to przychodzi do nas po grecku, Machabejska tak. Nie przychodzi do nas po hebrajsku. Przychodzi do nas po grecku.

Mamy pozdrowienia i pokój. Teraz, to są pisma żydowskie. Jest bardzo stosowne i naturalne, aby pismo żydowskie używało słowa pokój.

Shalom oznacza niech wszystko dobre będzie dla ciebie. To życzenia dla odbiorcy listu. Używa się go zarówno w listach prywatnych, jak i w formalnych rodzajach listów.

Jeśli przejdziemy dalej, jest list do Arystobula. Werset 10, lud Jerozolimy i Judei, Senat i Judasz do Arystobula, który był z rodziny namaszczonego kapłana, nauczyciela króla Ptolemeusza i do Żydów w Egipcie. Ponownie, Egipt.

Pozdrowienia i dobrego zdrowia. Teraz widzimy dobre zdrowie użyte w Ezra. Teraz mamy je użyte tutaj.

Ale nadal mamy słowo pozdrowienia w obu miejscach. Tak więc, mieli tendencję do upiększania, jakby, tego początkowego terminu powitania. Użyto by Kyrene.

E irene. I idei dobrego zdrowia. Więc możemy zobaczyć, że w starożytnych pismach mamy formę.

Tak jakbym miał napisać list do kogoś. To bardzo odeszło w erze elektronicznej. Kiedy piszemy e-maile, czasami nawet nie mówimy „cześć” ludziom.

Po prostu to formułujemy. Ale w okresie pisania listów zwykle mówiliśmy: Drogi ten-i-ten. Cóż, to była nasza forma.

To była forma pisania listów w wielu krajach zachodnich, szczególnie w języku angielskim. Drogi ten i ten. A potem kończyliśmy list słowami: „Z poważaniem”, a potem podpisywaliśmy list.

Cóż, listy były pisane w podobny sposób przez stulecia, tysiąclecia. Widzimy to również w Biblii: 2 Machabejska 1:1 i 1:10. Teraz 1 Koryntian również podąża za wzorem listów z I wieku.

Ma wstęp. Jest w 1 Koryntian 1:1-9, na górze strony 51. Ma główną część od 1:10 aż do rozdziału 16:18, ogromną główną część.

A potem ma zakończenie w rozdziale 16, wersach 19 do końca książki. I tak, bez względu na rozmiar, podąża za formatem, który jest znajomy. Te formaty są częścią gatunku literackiego.

List jest gatunkiem, ale jego części również. I spodziewamy się, że pewne rzeczy tam będą. Jest jedna ciekawa ilustracja w Nowym Testamencie, gdzie gatunek listu jest złamany.

Czy wiesz, która księga Nowego Testamentu nie zawiera typowego pozdrowienia, typowego oświadczenia o dziękczynieniu lub typowej modlitwy? To księga Galatów. Kto cię oczarował? Wow! Mówisz o łamaniu protokołu. To powinno dać nam w twarz.

To by uderzyło w twarz tej kongregacji. Kiedy ktoś wstaje i czyta to kongregacji, nie ma żadnego protokołu. Kto cię oczarował? To powinno zwrócić naszą uwagę.

Wszystko, co odbiega od standardu. Standardem jest wprowadzenie i powitanie. Teraz spójrzmy na 1 Koryntian 1:1-9 i zobaczmy, jak pasuje do schematu otwierania listu.

Dałem ci to w środku strony 51 — tożsamość nadawców. Paul, autor, i Sostenes są wewnątrzni w tym pisaniu.

Paweł i Sostenes. Sostenes jest współpracownikiem. W prawie wszystkich listach otwierających Pawła wymienia on nazwiska innych osób, czasami więcej niż jedną.

To jest trochę interesujące, prawda? Powołany, by być apostołem Chrystusa Jezusa z woli Boga. I nasz brat, Sostenes. Paweł miał świtę.

Tymoteusz i Tytus byli jego częścią. Sostenes jest jego częścią — to jedyne miejsce, w którym jest naprawdę wspomniany w Nowym Testamencie.

Są pewne pomysły na temat tego, kim mógł być Sostenes. Pozwolę ci to wydobyć z ogromnych szczegółów, które są w komentarzach. Po prostu nie możemy rozmawiać o wszystkich tych rzeczach.

Ale zobacz to w syntezie. Paweł nie wyobraża sobie tutaj autorstwa wspólnotowego. Mówi: Paweł i mój brat Sostenes.

To wspólnota ministerialna. Nie wspólnota autorstwa. Niektórzy uważają, że Sostenes mógł być amanuensis Pawła.

Amanuensis to słowo, którego nie słyszysz codziennie. To słowo oznacza kogoś, kto dyktuje i zapisuje rzeczy dla ciebie. Pamiętaj, że za czasów Pawła nie było dyktafonów.

Nie mieli maszyn do pisania. Chyba żartuję. Ale mieli ludzi, którzy byli szkoleni w pisaniu.

I najprawdopodobniej, kiedy Paweł pisał swoje listy, nie było tak, że Paweł usiadł przy stole i je napisał. Było tak, że Paweł dyktował je poszczególnym osobom. Oni je pisali.

Często są one najprawdopodobniej zawarte w powitaniu lub czasami w zakończeniu listu w odniesieniu do bycia częścią tej społeczności. Otoczenie Paula. Kiedy myślisz o Paulu, przypuszczam, że możesz uzyskać obraz osoby surowej.

Osoba, która głośno tak długo, że ludzie wypadali z okien i musieli zostać wskrzeszeni. Osoba, która była bardzo potężna w swojej obecności. Ale kiedy zagłębisz się w Nowy Testament, odkryjesz, że Paweł kochał ludzi.

Czasami nie cierpiał niezgody. Czasami odpuszczał. Księga Rzymian pokazuje to w pewnym stopniu.

On po prostu cieszy się, że głoszą ewangelię, nawet jeśli są dla niego niemili. Ale Paweł był osobą, która kochała ludzi. Mówi o braciach.

Jest jedną z osób dominujących w przejściu na użycie słowa bracia zamiast uczeń w tej literaturze epistolarnej. I tak myślę, że Paweł był człowiekiem, który chciał przyjąć, i tak zrobił, i szkolił jednostki. Słowo uczeń nigdy nie występuje w listach.

Żadnego z nich. Jest czasownik oznaczający uczyć się, który pojawia się dwa lub trzy razy. Ale rzeczownik, do którego tak bardzo przywykliśmy w ewangelich i w Dziejach Apostolskich, co oznacza, że był używany współcześnie z czasami listów.

Ale listy same w sobie nie używają metafory i obrazów ucznia. Używają metafory i obrazów braci i sióstr. Obraz rodziny, a nie obraz ucznia.

A jednak jest wiele aspektów bycia praktykantem i pracy, jakby dla Paula i z Pauliem. Paul wymyśla wiele terminów. Współpracownicy.

On tworzy monety. Cóż, zamiast po prostu „pracuję”, mówi, że jesteśmy współpracownikami. Widzi to jako społeczność.

Uważaj na oznaki tego, gdy czytasz tekst. Nie czytaj go po prostu. Więc, Paul i Sostenes.

Ponadto mamy tożsamość adresatów. Ich tożsamość korporacyjna jest w wersecie 2. Kościół Boży, który istnieje w Koryncie. Kościół Boży.

Ich duchowa tożsamość. Ich miłość przez Chrystusa Jezusa. A propos, Chrystus Jezus to nieco bardziej formalny sposób mówienia niż Jezus Chrystus.

Stawia tytuł Chrystus na pierwszym miejscu. Wiecie, nie chcemy próbować tworzyć niuansów, ponieważ znamy końcowe rezultaty relacji z Koryntianami. Wiemy, że ten list nie będzie przyjazny.

Wiemy, że nie byli wobec niego przyjaźnie nastawieni. Ale nie możemy tego wziąć i przeczytać z powrotem i całkowicie z tej perspektywy niuansować rzeczy. Możemy być tego świadomi.

Ale musimy być bardzo ostrożni, aby nie uczynić pisarza niemal nieuczciwym w tym, jak się przedstawia. On nie jest taki. On jest poważny.

Cenię cię. Bóg cię ceni. Pomimo faktu, że nie jesteście zbyt dobrymi dziećmi.

Dobrze. Do kościoła Bożego w Koryncie. Do tych uświęconych w Chrystusie Jezusie.

Mówi o ich duchowej tożsamości. Uświęcony oznacza po prostu oddzielony. Oznacza oddzielony w świętości.

Teraz mówi, że są uświęcone. Stwierdza to jako... Będę używać tego słowa jako faktu kryminalistycznego. To coś więcej niż fakt funkcjonalny.

Są dwa słowa, których będę używał od czasu do czasu. Forensic to termin oznaczający aspekt prawny. Są oni prawnie w Chrystusie Jezusie.

Są odkupieni. Mają ten status. Są w Chrystusie.

To jest status kryminalistyczny. To pozycja przed Bogiem. Czasami powiem, że ten fragment dotyczy bardziej funkcji niż kryminalistyki.

Być funkcjonalnym oznacza skupić się na tym, co robisz lub co powinienesz robić. Istnieje uświęcenie w kategoriach strony sądowej i jest uświęcone w kategoriach strony funkcjonalnej. Bądźcie święci, bo ja jestem święty, jak mówi Peterson.

I dlatego mamy wiele naładowanego języka, i można to rozpakować, ale chcemy spróbować uzyskać szerszy obraz i syntezę. Nie możemy stworzyć książki z każdego terminu, który jest w tym tekście, razem ze wszystkimi tymi wszędzie, którzy wzywają imienia naszego Pana Jezusa Chrystusa, ich Pana i naszego.

Teraz jedną z zasad hermeneutyki jest poszukiwanie powtórzenia jako okna do znaczenia. Teraz możesz nie wiedzieć, czym byłoby powtórzenie we wstępie, dopóki nie porównasz wszystkich wstępów, aby zobaczyć, jakie są wspólne mianowniki. Galatów wyróżnia się, ponieważ zrywa ze wspólnymi mianownikami.

Ale słowo Pan jest wielokrotnie używane w tych wczesnych wersetach 1 Koryntian. Teraz, czy powinniśmy się zatrzymać i pomyśleć przez chwilę, jeśli powtórzenie jest oknem na znaczenie, dlaczego Paweł ciągle ich wali Panem, Panem, Panem? Cóż, trochę niepewnie jest twierdzić, co to może znaczyć, ale chciałbym powiedzieć, że gdy przejdziemy do dalszej części listu, zobaczymy, że Jezus jako Pan był dla niektórych z tych Koryntian nieco obcym pomysłem.

Nie byli posłuszni Jego Panowaniu. Być może to jest przewidywanie tego i wbijanie im do głów w pewien sposób, że Jezus jest Panem, a nie tylko twoim kumplem, żeby tak to ująć. Okej, więc mamy powitanie, ich korporacyjną tożsamość jako kościoła.

Muszę uważać, ponieważ te terminy pojawiają się raz po raz, a nie chcę się za bardzo powtarzać. Chyba poczekam chwilę i wrócę do terminu kościół, ponieważ pojawia się on na następnej stronie. Następnie jest właściwe pozdrowienie w wersecie 3, gdzie mamy ten komentarz: łaska wam i pokój od Boga, naszego Ojca i Pana Jezusa Chrystusa.

Dobrze, tutaj mamy grace kairene , xaris , przepraszam, nie słowo „pozdrowienie”. Mamy słowo grace, które jest Paris, i mamy Eirene, które jest słowem oznaczającym pokój. Więc łaska i pokój niech będą z wami.

Oba te terminy są solidnymi terminami chrześcijańskimi i szczerze mówiąc, są również bardzo solidne dla myślenia żydowskiego. W rzeczywistości słowo pokój jest szczególnie takie. Chciałbym myśleć, że kiedy Paweł przekształcił pozdrowienie w swoje oświadczenie religijne, a nie po prostu pozdrowienia, których nie używa, zrobił to dla tego, kim był.

Kim był Paul? Paul był Żydem. Nie był jakim starym Żydem. Był dobrze wykształconym Żydem.

Prawdopodobnie uważano go za faryzeusza. Nie tylko to, ale był także chrześcijańskim Żydem. Przyjął Jezusa jako Mesjasza.

Łaska jest dominującym terminem w obrazowaniu wspólnoty chrześcijańskiej. Nie oznacza to, że nie obrazuje wspólnoty Starego Testamentu. To po prostu natura użycia terminów w pewnym momencie historii.

A Nowy Testament ma sporą część Chóru. I jest też dużo łaski do zdobycia w Starym Testamencie. I pokoju.

Cóż, to może być żydowska strona. Mamy więc chrześcijańską i żydowską nomenklaturę łączącą się w pozdrowieniu, które daje Paweł. To wspaniała rzecz.

Myślę, że to było naturalne dla Paula. Nie musiał organizować zebrania komitetu, aby zdecydować, jak mam zwracać się do ludzi. Ale to po prostu z niego wypływało.

Widzieliśmy już dawno, dawno temu w Starym Testamencie, że w pozdrowieniu można użyć więcej niż jednego terminu, aby uchwycić kontekst. Cóż, Paweł zrobił to w swoich pozdrowieniach z łaską i pokojem. I to jest jedno z jego dominujących pozdrowień.

Nie ma tylko zbawienego duetu. Jest boski duet ojca i syna. Łaska i pokój od Boga naszego Ojca i Pana Jezusa Chrystusa.

No więc, gdzie jest duch? Wiesz, jeśli ma powiedzieć dwa z nich, to dlaczego nie trzy z nich? Czy Trójca nie jest poważna? No cóż, zapamiętaj to. Kiedy ludzie podnoszą kwestie dotyczące osób lub aspektów Trójcy Ojca, Syna i Ducha, znajdują niektóre tutaj, a niektóre tam, a częściowe tutaj, a wszystkie tutaj. Po prostu zapamiętaj to.

Przyjaciele, nie ma zazdrości w Bóstwie. Pisarze nie siedzą na skraju swoich siedzeń, myśląc o wszystkich rzeczach, o których czasami myślimy. Ale to było naturalne, że rozmawialiśmy o ojcu i synu z tymi Koryntianami.

Autorytet i powiązania między Jezusem a Ojcem. Teraz ktoś może wybiec przed szereg i powiedzieć: cóż, może nie wspomniał o duchu, ponieważ tak bardzo pomieszali ducha w rozdziałach od 12 do 14, kiedy widzimy dary duchowe. No cóż, jeszcze raz, jak czytamy w myślach autora? Czy Paweł w ogóle pomyślał o czymś takim? Cóż, nie powiem, że nie, ale nie jestem pewien, czy tak było, i szczerze mówiąc, nie sądzę, żeby to był problem, który jest wart tyle czasu.

Powiedział to tak, jakby to do niego przyszło, jakby tak było. Ojciec i syn. Pan Jezus Chrystus.

Zauważ, że zobaczymy to w większości tłumaczeń, ale może nie we wszystkich. Bóg jest pierwszy w strukturze Boga Ojca, a Pan jest pierwszy w strukturze Pana Jezusa Chrystusa. Jedna rzecz jest tutaj pewna.

Zaczynając ten list, wzywa wielkie działa. Boga Ojca i Pana Jezusa Chrystusa. Następnie mamy jego oświadczenie o dziękczynieniu w wersetach od 4 do 9. Można zobaczyć, że typowe listy, które już czytamy w literaturze świeckiej i w Starym Testamencie, mogły być czytane w Dziejach Apostolskich.

Moglibyśmy nawet spojrzeć na Księgę Jakuba. Zazwyczaj nie mają one tak długiego składu, jak większość listów Pawła. Wprowadzenia Pawła są zazwyczaj dość długie, a mają wiele wspólnego z charakterem nadchodzącej treści, a on przygotowuje się do tego, co powie tym odbiorcom.

Zobaczmy, co ma do powiedzenia w wersetach od 4 do 9. Jednym z terminów, który jest szczególnie dominujący w listach pozdrowień od naszych pisarzy Nowego Testamentu, a szczególnie Pawła, jest słowo dziękczynienie. W tym świeckim liście autor życzył adresatowi, aby był zdrowy i w dobrym zdrowiu. Cóż, Paweł prawie zawsze mówi o tym, co ceni w odniesieniu do odbiorców, do których się zwraca.

I oto nadchodzi. Dziękuję mojemu Bogu. Dzięki Bogu za to, co Paul zaczyna tutaj.

Dlatego zatytułowałem wersety od 4 do 9, dziękczynieniem. To oświadczenie dziękczynienia. Spójrz na zarys na stronie 51.

Oświadczenie o dziękczynieniu znajduje się w wersecie 4. Powód dziękczynienia znajduje się w wersetach od 5 do 7. A pewność dziękczynienia znajduje się w wersetach 8 i 9. Jeśli głosisz kazanie, to jest twoje trzypunktowe kazanie. Możesz rozpakować szczegóły. Przyjrzyjmy się na chwilę wersetowi 4.

Dziękuję Bogu mojemu Bogu zawsze o tobie. Pozwól mi odzyskać moje . Myślę o trzech rzeczach naraz. Pozwól mi odzyskać moje myśli.

Zawsze dziękuję mojemu Bogu za ciebie z powodu Jego łaski danej ci w Chrystusie Jezusie w wersecie 4. Próbuję porównać kilka rzeczy, które przychodzą mi do głowy. Łaska, która jest ci dana w Chrystusie Jezusie. Zawsze dziękuję mojemu Bogu za ciebie i łaskę Bożą, która jest ci dana w Chrystusie Jezusie.

Paweł jest wdzięczny wierzącym w Koryncie. W swoim oświadczeniu wyraża to bardzo jasno. Nie tylko to, ale kontynuuje w wersecie 5. Jesteście wzbogaceni przez Boga pod tym względem, a w wersecie 5 Potrzebuję okularów – oto, jaki był mój problem.

Nie mogę się za bardzo skupić. Musicie mi wybaczyć. Mam około trzech zestawów trzech par okularów, których używam do różnych rzeczy, a czytanie to jedna z rzeczy, w których druk jest mniejszy niż mam problem.

Dobrze, więc werset 4, werset 5 Bo w nim zostaliście wzbogaceni pod każdym względem. Teraz spójrzcie na to. Wszelkimi rodzajami czego? Mową.

A z czym? Wiedzą. O, to ciekawe. Nie tylko jesteś wzbogacony, ale jesteś wzbogacony przez Boga w tych kwestiach.

Ale nie tylko to, jesteście obdarowani przez Boga. Przejdźmy dalej i zobaczmy tę drugą część w wersecie 7. Bóg w wersetach 6 i 7. Bóg potwierdza w ten sposób nasze świadectwo o Chrystusie wśród was. Oznacza to, że wasza praca i wasz charakter są dowodem naszej pracy.

Dlatego nie brakuje ci żadnego daru duchowego. Ups, co to jest? Czy słyszysz tu echa? Echa rzeczy, które mają się pojawić. Mowa, wiedza i dary duchowe.

I nie brakuje ci żadnego daru duchowego. On ich tutaj nie krytykuje. Gdy z niecierpliwością czekasz na objawienie się naszego Pana Jezusa Chrystusa.

On również zachowa was w ufności co do Święta Dziękczynienia. On również zachowa was do końca, abyście byli bez zarzutu w dniu naszego Pana Jezusa Chrystusa. Wierny jest Bóg, który was powołał do społeczności ze swoim Synem.

Jezu Chryste, nasz co? Nasz Pan. Jest znowu Pan. Teraz, podałem kilka punktów wypunktowanych na temat tego pozdrowienia.

Podczas mojego czytania wstępnego, kiedy tu dziś wszedłem, mój umysł jest pełen i niemal zaśmiecony szczegółami, ponieważ komentarze mogą czasami zająć 15 stron na temat wersetów takich jak ten, aby wydobyć wszystkie niuansy i powiązania z resztą Pisma Świętego. I musimy zadowolić się próbą dostrzeżenia znaczenia tych rzeczy. Przede wszystkim kilka selektywnych obserwacji.

Przede wszystkim weź pod uwagę, że wstęp pisarza przygotowuje treść listu, który ma nastąpić. Kiedy studiujesz pozdrowienia w odniesieniu do listów, będziesz w stanie zobaczyć, że brak pozdrowienia, jak w Galatach, przygotowuje to. Prawdopodobnie wybiegli za drzwi po usłyszeniu tego.

Następny punkt. 1-4 to swego rodzaju dążenie do dobrej uwagi. Jest takie łacińskie wyrażenie, a niektórzy twierdzą, że Paweł próbował zyskać ich względy w powitaniu, aby móc ich później uderzyć w głowę.

Nie sądzę, żeby Paul był takim typem człowieka. Ale myślę, że Paul po prostu był szczery w sposobie, w jaki przedstawiał rzeczy. Fitzmeyer mówi coś, co oznacza, że pisarz mówi coś, co publiczność chce usłyszeć, a zatem przyciąga jej uwagę.

Czy wyobrażasz sobie, jak bardzo publiczność w Koryncie ożywiłaby się, słysząc, jak Paweł mówi te rzeczy? Wróćmy do kontekstu. Paweł i Koryntianie prowadzą rozmowę. Komunikacja odbywa się tam i z powrotem.

Pamiętajcie, to jest właściwie 2 Koryntian. Rzeczy idą tam i z powrotem. Są posłańcy, którzy przekazują sobie ustne wiadomości tam i z powrotem.

Wiedzą, że zrobili kilka rzeczy, z których Paul nie był zadowolony. Potem dostają ten list, który jest publicznie czytany, a on ich chwali i mówi im, jak bardzo są błogosławieni i jak bardzo są obdarowani. Muszą siedzieć i mówić, co się tu dzieje? Niektórzy próbowali powiedzieć, że Paul był podstępny, ale nie, nie, robił to, co powinien robić format listu.

Powiedz coś miłego o osobach, do których piszesz. Nawet jeśli jest to trudne, powiedz to. Szukaj tych rzeczy, w których są dobrzy.

Ale wiesz, jak to często bywa w życiu, gdy mamy mocne strony, możemy również znaleźć nasze słabości. Paweł mówi o nich rzeczy, które są prawdziwe, mówi rzeczy, za które ich chwali, a jednak później będzie musiał wrócić i trochę popracować nad tymi kategoriami. Zauważ brak modlitwy.

Zazwyczaj w pozdrowieniach Pawłowych wypowiada się w kategoriach modlitwy za swoich słuchaczy. Cóż, tutaj tego nie ma. Inną rzeczą, której brakuje, jest to, że zaczyna; nie brakuje, ale mówi, że zawsze dziękuję Bogu za niego.

Pamiętajcie, że wspomniałem, że Święto Dziękczynienia jest główną kategorią w pozdrowieniach, jak pisze Paul. Więc wszystko jest w miarę normalne. Wszystko jest normalne.

My, którzy wiemy, co nadchodzi, możemy dostrzec pewne bodźce, a publiczność prawdopodobnie mogła pomyśleć o tych bodźcach, ponieważ była między nimi komunikacja. Jednocześnie siedzą tam i czują się całkiem dobrze. Cieszymy się, że Paul w końcu się obudził i zobaczył, jak dobrzy jesteśmy, gdy im to wyrecytował.

Trzeci punkt. Pięć razy w tych dziewięciu wersetach użyto słowa Pan. W wersetach 2, 3, 7, 8 i 9. Pięć razy.

To jest powtórzenie. Czasami w powitaniach możemy powtarzać boskie imię, ale to jedno się wyróżnia i nie sądzę, żeby było naciągane, aby zadać pytanie, czy dzwoni im do ucha w sprawie Pana, Pana Chrystusa, który powinien być w ich życiu. A potem

ostatni punkt w 1, 5 do 7. Powód, dla którego Paweł jest wdzięczny Koryntianom, znajduje się dokładnie w kategoriach, które później skrytykuje.

Spójrz na stronę 52. Następna strona. W 1:5 są wzbogaceni w mowę i wiedzę.

Będziemy dużo mówić o języku, mowie i wiedzy. Ale są wzbogacone, mówi. I nie kłamie.

Mówi szczerze. A jednak w tym samym czasie musi nastąpić korekta. W 1:7 rezultatem jest to, że są oni obdarzeni wszelkim rodzajem daru tutaj w wersecie 7. Nie brakuje ci żadnego daru duchowego.

Nie brakuje ci żadnej charyzmy. Słowo dar nie występuje w grece. To jest tłumaczenie.

Dosłownie chodzi o to, że nie brakuje ci duchowości. Albo właściwie, w charyzmacie tłumaczymy to czasami jako dar. Czasami dodajemy do tego przymiotnik dar duchowy.

Ale faktem jest, że nie jest to prezent w sensie Bożego Narodzenia. Ale jest to uposażenie. W każdym uposażeniu.

Teraz interesującą częścią tego dla mnie jest to, że nie uwzględnia i nie dodaje tej idei każdego daru duchowego. On cię nazwał? Tak, nazywa w wersecie 7. Przegapiłem to. Patrzę na zbyt wiele rzeczy naraz.

Żebyś nie miał braku w niczym uzdolnień. To jest interesujące. Cieszę się, że zwracam uwagę.

Powinienem był zwrócić uwagę wcześniej. Nie ma tam słowa duchowy. Mamy NIV z 2011 r.

Zilustrujmy coś. I mówi, dlatego nie brakuje ci żadnego daru duchowego. Cóż, charyzma jest tym słowem.

Nie mówię, że nie byłoby absolutnie właściwe użycie słowa duchowy jako przymiotnika do mówienia o temacie, o którym on mówi. Ale takiego terminu tam nie ma. Jestem po prostu ciekaw i przypuszczam, że powinienem wiedzieć wszystko z głowy.

Ale ja nie. Chcę przyjrzeć się 1:7 w NRSV, abyś niczego nie pominął.

Używają tego samego słowa, duchowy. Biorą charyzmat w takim kontekście daru duchowego. Ale to jest dar.

To łaski. Charismata pochodzi z tej samej rodziny co xaris . Od słowa oznaczającego łaskę.

Bóg cię obdarzył łaską. Okej, porozmawiamy więcej o darach duchowych później, ale nie tutaj. To tłumaczenie może zostać, chociaż chciałbym zobaczyć przymiotnik faktycznie napisany w tym.

Więc nie brakuje im jednej rzeczy. 1.9 idzie dalej. Pomaga nam z terminem fellowship lub koinonia.

Spójrzmy zatem na werseł 9. Wierny jest Bóg, który powołał was do społeczności ze swoim synem Jezusem Chrystusem, naszym Panem. Co oznacza tutaj społeczność? W studiach biblijnych istnieje ciekawy termin. Słowo społeczność, jak zapewne wiesz, jest tłumaczeniem greckiego terminu zwanego koinonia.

Są rzeczywiście szkoły niedzielne, które nazywają się koinonia. Widziałem to na drzwiach kościołów. I to słowo jest często tłumaczone jako społeczność.

Ale pomyślmy o tym przez chwilę. Czy słyszeliście grekę Nowego Testamentu zwaną koine Greek? Myślę, że niektórzy z was tak. koine koinonia Czym jest koine Greek? Koine Greek jest greką powszechną.

Greka była powszechna dla większości ludzi żyjących i pracujących w świecie grecko-rzymskim. Nie byli oni wymyślnymi klasycznymi mówcami. Byli mówcami greckimi koine.

Powszechne. Koinonia. Tłumaczymy to braterstwo, a następnie wkładamy w termin braterstwo zadziwiająco dużo bagażu.

Co prawdopodobnie nigdy nie było w umyśle Apostoła Pawła. Wieczera baptystów. Zbierzemy się w niedzielę wieczorem i będziemy mieć społeczność.

I nie musisz tego mówić. Wszyscy wiedzą, że będziemy jeść. Będziemy mieć społeczność ze sobą.

Często mówimy. To znaczy, że będziemy ze sobą. Będziemy ze sobą rozmawiać.

Będziemy cieszyć się jedzeniem i tak dalej. Używamy tego słowa w naszej kulturze w interesujący sposób. Jak jest używane w Biblii? Słowo koinonia zasadniczo oznacza coś, co jest wspólne.

Więc kiedy Paweł mówi im w wersecie 9, Bóg jest wierny, przez którego zostaliście powołani do społeczności Jego Syna. Czy zostaliście powołani, aby pójść na wieczerzę

z Jezusem? Czy to oznacza, że zostaliście powołani, aby usiąść i porozmawiać z Jezusem? Nie sądzę. Społeczność Jego Syna oznacza, że zostaliście powołani, aby uczestniczyć we wspólnym zbawieniu, które jest nasze dzięki Jezusowi Chrystusowi.

Nie chodzi o wspólnotę jako dzielenie się w sensie wspólnoty społecznej. Ale to, co jest wspólne, jesteśmy powołani do wspólnoty naszego Pana Jezusa Chrystusa, oznacza, że jesteśmy powołani do dzielenia się wspólnie tym, co Jezus dokonał jako Syn Boży. Mamy zbawienie.

Przyniósł nam zbawienie. Kiedy natrafiamy na słowo koinonia, natrafiamy na słowo community, a jest tego dużo, kiedy zagłębiamy się w literaturę Janową. Naprawdę przybiera cały świat w Janie, zarówno w Ewangelii, jak i w 1. Liście Jana.

Jesteśmy wezwani do zrozumienia, że społeczność nie jest społeczna. Społeczność jest tym, co dzielimy wspólnie. Jezus ma społeczność z Ojcem, a my mamy społeczność z Synem.

Oznacza to, że dzielimy z Bóstwem zbawienie, które On zapewnił. Możesz użyć słowa komuna w niektórych kontekstach, ale nie jest to nudna idea po prostu więzi społecznej, którą mamy w tak wielu naszych kulturach. Jest o wiele bardziej obciążona.

Nie tylko dobrze się bawić, ale dzielić się wspólnie odkupieniem, celami i zadaniem, które Bóg nam postawił. W Nowym Testamencie koinonia dotyczy bardziej tego, co jest wspólne. Być powołanym do społeczności Jego Syna oznacza mieć wspólne życie wieczne.

Aby być zbawionym, lub jakkolwiek nazwiemy produkt zbawienia, to właśnie Koryntianie zostali powołani do wspólnoty — wspólnoty odkupienia, życia wiecznego. Tak więc listy, epistoły, były pisane do zgromadzenia wierzących w Chrystusa.

Przybyła kopia, społeczność zebrała się, a jeden z nich, prawdopodobnie starszy lub ktoś szczególnie biegły w czytaniu recytacji ustnej, odczytał ją ludziom. I tak uzyskali informacje. Nie zebrali się, a kopie zostały rozdane.

Zebrali się, słuchali i słyszeli. I wiele można powiedzieć o ustności tego kontekstu komunikacji. Treść listu opierała się na okazji, żeby trochę powtórzyć, dla której autor pisał.

List jest jednostronną rozmową. List ten jest adresowany do kościoła Bożego w Koryncie. Ponieważ Korynt był w swoim czasie dużym miastem, mało prawdopodobne jest, aby cała grupa chrześcijan zebrała się w jednym miejscu lub, co za tym idzie, w jednym czasie.

Aby zwrócić się do kościoła Bożego w Koryncie, słowo kościół w tej konkretnej sytuacji jest w liczbie pojedynczej. Kościół Boży w Koryncie. Patrzy na społeczność.

Niektórzy twierdzą, że być może ta wyjątkowość odwoływania się do kościoła Bożego przywołuje późniejsze wezwanie Pawła do jedności w kościele. Istnieje jeden kościół zróżnicowany, być może nawet geograficznie w obrębie tego miasta, ale jest jeden. Ten list zostałby najprawdopodobniej rozesłany do tych poszczególnych zborów, ponieważ nie ma możliwości, nawet w niewielkim stopniu, aby wszystkie mogły się zebrać w jednym miejscu w jednym czasie.

I tak prawdopodobnie zbierali się w celach, jakby w całym mieście. Kościół pochodzi od słowa ekklesia, co oznacza, że mamy etymologię i znaczenie. Etymologia to to, co oznaczają części słowa.

Oznacza to grupę powołaną. Znaczeniem tego jest zgromadzenie. Ten termin, ekklesia, który jest tłumaczony jako kościół, jest stosowany do Izraela.

Izrael był ekklesią. Było to zgromadzenie ludzi w określonym celu. Zawody, cechy, związki zawodowe w pierwszym wieku pracowników, takich jak złotnicy w Efezie i inni, są określane jako ekklesia.

Są to zgromadzenia pewnych ludzi. Są gromadzone w celu wspólnego celu wiele razy. Tak więc Izrael, gildie i tłumaczymy ekklesia w tych kontekstach listowych jako kościół.

Ale musimy pamiętać, że mówimy o zgromadzeniu. Nie mówimy o wieżowych budynkach, o których myślimy w kontekście naszej własnej kultury. Wyobraź sobie siebie jako chrześcijanina z pierwszego wieku w Koryncie.

Słyszysz ten wstęp i przygotowujesz się do słuchania. Jeśli tak jest, zastanawiam się, czy byli w stanie przeczytać go w jednym miejscu. Niemniej jednak, przygotowujesz się do słuchania tego, co Paweł ma do powiedzenia kościołowi w odniesieniu do tych pytań.

Co by ci chodziło po głowie? Spróbuj przenieść się z powrotem do tego otoczenia. To fascynujące, prawda? Pomyśl o wszystkich rzeczach, które zalewałyby umysły ludzi siedzących tam. A audytor zaczyna czytać.

Czekasz, aż ktoś rzuci kamieniami, bo rzucisz wyzwanie Paulowi. Popchnąłeś go. A on nie jest małym pretendentem.

I wróci z prawym sierpowym. I nagle mówi o tobie te wszystkie miłe rzeczy. To byłaby ciekawa sytuacja.

Może kiedy dostaniemy się do nieba, będziemy mieć kilka powtórek wideo tych rzeczy, abyśmy mogli zaspokoić naszą ciekawość i dowiedzieć się, czy myśleliśmy poprawnie, czy nie i zobaczyć cały obraz. Kiedy odchodzimy, jest fraza, nad którą mógłbym spędzić dużo czasu, ale nie zamierzam tego robić, ponieważ po prostu przerabiałbym tę konkretną część księgi. Ale to jest ta fraza, którą Paweł wypowiada w wersecie 1. Paweł, powołany apostoł.

Nie byle jaki apostoł, ale powołany apostoł Chrystusa Jezusa z woli Boga. Teraz napisałem książkę zatytułowaną *Decision Making God's Way, A New Model for Knowing God's Will*. Wykonałem obszerną pracę nad pytaniem, czym jest wola Boga? Jak wola Boga działa na świecie? Jak rozeznajemy wolę Boga? Dałem ci bibliografię.

Możesz znaleźć wydrukowaną wersję tej książki, ale możesz ją dostać w Lagos. Nie musisz mieć całego programu Lagos, aby dostać od nich książki. Możesz ją przeczytać.

Jest zarówno po angielsku, jak i po hiszpańsku, jeśli akurat mówisz po hiszpańsku. Ta książka jest dostępna w Logos w obu językach. Powiem krótko, że kiedy mówi, że jest powołany z woli Boga, odnosi się to do suwerenności Boga w życiu Pawła.

Bóg złapał Pawła za kark na drodze do Damaszku. To było ważne wydarzenie w historii. Paweł był uparty, a Bóg nie zamierzał czekać dłużej ani tolerować tego dłużej.

Złapał go za kark. Powiedział: Paul, pokażę ci, jakie wielkie rzeczy będą cierpieć dla mnie. Od tego dnia Paul był odmienionym człowiekiem.

Bóg suwerennie wyciągnął rękę i złapał Pawła w tym względzie i umieścił go w służbie. Paweł ustala ten fakt na samym początku tego listu, ponieważ gdy przejdziemy do rozdziałów od 1 do 4, odkrywamy, że ludzie naciskali na autorytet Pawła. W pewnym sensie jest to przeciwko jego referencjom.

I nawet w powitaniu Paul rozstrzyga tę kwestię i mówi o niej bez ogródek. Cóż, to dla mnie trudne. Będę z tobą szczerzy, kiedy nagrywamy te nagrania, ponieważ lubię zajęcia w 10–12-osobowych grupach, gdzie przychodzimy w sposób wcześniej przygotowany i mamy więcej wymiany pytań.

Nie jestem tylko gadającą głową. To trochę trudne w pewnych kwestiach, kiedy masz do czynienia z tak dużą ilością materiału. Trochę się zawahałem w swojej przemowie.

Przepraszam za to. Próbuję trochę znaleźć sposób, jak radzić sobie z masą materiału, aby nie było nudno, a jednocześnie przekazać pewne fakty. Mam nadzieję, że w kontekście, w jakim się znajdują.

Prawdopodobnie będę w tym lepszy w miarę upływu czasu. Ale na razie mam nadzieję, że spędzicie dobry tydzień i do zobaczenia na następnym wykładzie. Miłego dnia.

To jest dr Gary Meadors w swoim nauczaniu na temat Księgi 1 Koryntian. To wykład 9, Paul's Epistolary Introduction to 1 Corinthians 1:1-9.